

Díptic de sol ixent

I

Sol ixent a trenc d'alba,
que em mires fit a fit a Cap de Creus
i abrades aquest mar avui en calma,
abraça'm també a mi i els meus neguits.

II

Sol ixent a trenc d'alba,
natura viva que m'atraus
en l'hora primerenca.
En veure't despuntar per Cap de Creus,
evoco el camp d'Argelès
i el trepig del pare i de la gentada,
els dies de l'exili,
just un xic més enllà, a l'altra banda...

L'hivern del '39
no eres en absolut viva natura;
un sol ixent-natura morta i freda
per als qui, desterrats, no et veien

ni podien tastar els teus cromatismes,
immersos com estaven en el fred
i en la natura morta
dels qui no saben
-ostatges de la por-
si podran veure d'altres sols ixents
ni si tindran més vida.

Eren arribats en corrua,
traginant estris i records,
la vida a les espatlles;
alguns, malalts,
d'altres, ancians,
també criatures....

Per a ells, llavors i allí
-ostatges també de la guàrdia mora-,
el dia, la nit i l'alba naixent
-aquest dolç sol ixent que avui m'habita-
tenien, només, un regust d'infern.